

ΕΠΩΝΥΜΩΣ

Ο φόβος ως πολιτική

ΓΡΑΦΕΙΟ

Γιάννης
Τσαμουργέλης

*Διδάσκει Διεθνή Οικονομική στο Πανεπιστήμιο του Αιγαίου
e-mail: i.tsam@aegean.gr,
blog: tsamourgelis.wordpress.com

Η χώρα έχει εγκλωβιστεί σε παγίδα φόβου.

Από τη μία η αντιπολίτευση εγείρει τον φόβο της συνέχισης μιας λάθος πολιτικής που οδηγεί σε ανεργία, κοινωνικό αποκλεισμό και άνισες ευκαιρίες. Εναντίον αυτού, οικοδομεί την πολιτική πρόταση επιστροφής στην ασφάλεια του παρελθόντος με μεσσιανική μετάσταση που ξεπερνάει μεταφυσικά την πραγματικότητα, τον τρόπο που λειτουργεί η ελληνική και η διεθνής οικονομία, τους περιορισμούς χρηματοδότησης, τις ευρωπαϊκές συμβάσεις, τις διεθνείς συνθήκες... όλα.

Υπόσχεται την ανάσταση του χθες, όσο και μια επανάσταση που θα ξεκινήσει στην Ελλάδα και θα παρασύρει τους ευρωπαϊκούς λαούς με όραμα το ελληνικό παρελθόν. Κάθε διεκδίκηση ικανοποιείται. Ο κόσμος ένα άθροισμα επιμέρους στοχεύσεων. Το συλλογικό στην υπηρεσία

του επιμέρους. Η Ευρωπαϊκή Ένωση όσο και η λαϊκή κυριαρχία των κρατών-μελών στην υπηρεσία της Ελλάδας... γιατί έτσι!

Από την άλλη, η κυβέρνηση εκφοβίζει με το χάος που θα φέρει η έλευση της αντιπολίτευσης με προτάσεις που συγκρούονται απευθείας με το ευρωπαϊκό οικοδόμημα και οδηγούν στην έξοδο από το ευρώ. Εναντίον αυτού υποστηρίζει την πολιτική της ως μονόδρομο με μια ιδεοληπτική εμμονή που την τυφλώνει έναντι της πραγματικότητας. Η ανεργία δεν είναι ανεργία αλλά υπερβάλλουσα προσφορά εργασίας. Η αποεπένδυση δεν είναι παρά αριστοποίηση κατανομής παραγωγικών πόρων. Η μείωση των μισθών δεν είναι κατάρρευση του βιοτικού επιπέδου αλλά αποκατάσταση της ανταγωνιστικότητας. Η συγκεντροποίηση του πλούτου δεν είναι ολιγοπώλιο και ιεραρχική διάταξη επιχειρηματικών συμφερόντων αλλά εκσυγχρονισμός. Η απαξία των περιουσιών δεν είναι φτώχεια αλλά προσαρ-

μογή. Και η χώρα καλείται να επιλέξει. Ποιος είναι πιο ισχυρός; Ο φόβος της συνέχισης του λάθους ή της έλευσης του χάους; Λάθος ή χάος;

Και κάπου εκεί χάνεται η λογική... Η εναρμόνιση της νομισματικής πολιτικής στην προσπάθεια υπέρβασης της κρίσης, η μείωση των επιτοκίων και η αύξηση της ρευστότητας για την ενίσχυση της οικονομίας της απασχόλησης και της αξίας των περιουσιών. Η αλλαγή του πολιτικού συστήματος και η αναθεώρηση του Συντάγματος. Η κατάργηση των πελατειακών πολιτικών σχέσεων. Το άνοιγμα των αγορών. Η απελευθέρωση της επιχειρηματικότητας. Οι μεταρρυθμίσεις που δεν θα εξυπηρετούν απλώς ειδικά συμφέροντα. Οι ίσες ευκαιρίες. Η απτή δημοκρατική μετεξέλιξη της πραγματικότητας που ζουν οι πολίτες. Ας είναι ο σκοταδισμός του φόβου ως πολιτική, η τελευταία φάση πριν από την αναγέννηση της λογικής και του οράματος.